

töid," ütles Kai. Madise sūda sai täis: „tagasi viia? wii ise! Ohoh! enne pidasime nõuu, läksin otse Õunu juure, palusin ja meelitasin, enne kui poissi andsid, töin ta siia ja nüüd: wii tagasi! — Mitte koguni!"

„Kuule ometi! ega ta tühja käega kodu ei lähå; ötsin temale westi riide, punast ja sinist karwa. Nåe, eks ole ilusad? — Sa mäksawad ühte kõkku rubla hõbedat! mõttle ometi, sain pool muidu! — siiski töin sulle nahka ka, mitte nii palju kui tahsid, eks seda saa jälle!" Nüid lõi mees käed kõkku: „Kuule Kai! wõi seda ka veel? raha raisatud, mulle ninatäis nahka, foorem narri-hilpuši, laps veel peale kauba. Küll on kena tük."

Nõnda läks weerand tund mõõda: Mõlemad olivad wait, wâikene Jaak nuttiis wahest ja Küll kolistas kingsepa asju laua peal, ilma wahet pidamata. Wiimaks ütles Madis: „ei läha muidu korda, kui pead Jaagu åra andma, kaks on meil palju sõõta!" Kai ahju åárest waastu: „ei see läha korda, sina pead Külli åra wiima!" — Sâlle olivad wait. Siis

tõusis Madis pengi pealt üles, käis mõõda tuba edasi tagasi, kui otsiks ta kuskilt nõu, wiimaks tuli ta ahju poole naise lähedale ja ütles lahkema näuga: „Kai, mis meie nûid wanast eas veel riidlema hakkame! kui sa Lulliga leppid, siis ei keela mina Saaku meile jáámast!" „Mina leppin!" waastas naine ja mees hakkas oma abikaasa käest finni ja ütles: „noh siis tahame rahu pidada! ja näita nûid ometi Jaaguhest seia!" Nende sõnadega mõttis ta lapse sulle, andis talle suud, ja ütles: „Oh see maene laps, pole sull isa ega ema; ma tahan su isa olla. Kaiel oli wâga hea meel neid sõnu kuuldes ja palus kõik oma mehe käest andeks, mis ta oli ekkind. Nõnda oli wad nad ühetelisega rahul ja pidid ikka tunnistama: „Mis Jumal annab, on hea ja õnneks; meile andis kaks last korraga, ei meil siis kahest ole enam, kui tarvis!"